

Lokodi Imre
A KOMJÁTH-PATAK
FARKASAI

...hoznak magukkal jégesőt, hózáport, leginkább szelet, de ha csak ennyivel beérnék Viharlány ridegtartású lovai, de nem, hoznak a fennsíkra, a völgybe szerencsétlenséget, döghalált, miután a patak sűrűjében megússzák a frontátvonulást, mindössze egyszer sűrűsödik félelemtől a levegő, két Stuka alacsonyan száll, látszik a pilóta fogsora, mindösszesen három kanca, de felérnek egy ménessel, amikor Szépkökényért trappolnak a házikó és a nyári fődés körül, kutyák a csontotokat, szól ki a kunyhó lakója mindegyre, s felmutatja nekik a törött lapátnyelet, a kancák röhögnek, mert a ló adott helyzetekben röhögni szokott, méghozzá úgy, hogy félrecsavarja a száját, dehogysis gutától ütött ló az ilyen,

Androska bácsi a felszámolt Királyi Sportegylet terepznájának óre, baktere, vagy hogy kell ezt mondani, a tegnap naplemente táján még Szépkökényt kokozamártásba áztatott máléval csalogatja magához a kunyhó előtt, holdfelkelte után alig valamivel a ló szájalmas kínját nézi, ma már a tetemét, a közönséges dögöt, mit lehetne mást mondani, Szépkökény homlokán halálpontosan lőtt sebből fekete vér szivárog, hol vagy, te ég, te szomorú, felhős, netalán te, villámsújtás, ha te lennél a bűnös, próbálja valamiképpen reálissá írni a lehetetlen történetet, de feltételezése lombhullás idején teljesen elképzelhetetlen, ilyen tájt égileg holt idő, de a zavarodottságból, asztmás nyomáshoz hasonló fojtottságból valamelyest belátható és levegősebb tisztásra kell jutni, arra gondol, korábban sűrűn látja Viharlányt könnyedén elkapni Szépkökény kantárszárát, hé, mondja az istennő, mintha márványbánya hűvösen szólna, ilyenkor a ló felkapja a fejét, vágtyól bolondul megvesző tűzparázs szemeivel, horkant, megérzi mindjárt a nőstényt, eszeveszetten veszik egyenesbe, át a nyeséseken, ilyenkor Androska bácsi igyekszik még időben elérkezni a nyári fődés alá, ha pedig Viharlány nagy lármával, villámokkal érkezik meg a hegyhát mögé, és az alsóbb dűlőket

már megöntözi áthatóan hűvös és csapós záporokkal, elmegy a kunyhóig, mellette kullog Rogya, a csontsovány és tetves kutya, megvárják, amíg alábbhagy a zivatar, sokszor napokig fekszenek egymás mellett, hol háton, hol hason, hol oldalt, szívják aurgyé bükklevéllel tömött illatát, mélyreható tapasztalatokat szereznek a legelő, az erdő színeváltozásairól, a hallgatag, szomorú viselkedésükről, de erről nincs akinek bölcsességeket szólni,

Szépkökény jóval vihar után, ázottan, csatakosan vánszorog fel a csapáson, ha nincs bekötte fődés alá, így megy ez, Rogya jelzi a tekergetőt, a ló lehajtja a fejét, fúj, várja, hogy Androska bácsi jöjjön a husánggal, csak néha rúg fel, hogy essen beléd, kiélted magad, rohadtja, mondja a gazda, rásóz, mit esznek rajtad a kancák, te rühes, tűnődik az ember, hiszen Szépkökénynek aránytalanul nagy feje van, az ilyenről mondják a kupecsek, furfangos, kutyás, egyáltalán nem megbízható, s ha túlfeszítik nála a húrt, lehet, rúg, harap, ez így elég is egyben, nem vitás, a ló tulajdonságai erősen bántják Androska bácsit, de inkább hallgat róla, értelmetlen erőfeszítésnek tűnik a kupecsek részéről érdeklődni a ló nyilvánvaló tulajdonságairól, mert Szépkökény egyetlen szép mozdulatát kell meglátniuk, mindjárt nyereséggel számolnának, ennyi és ennyi tiszta lé távolian idegen vásárokon, csakhogy a magányos emberből nem tudnak kiszedni semmit, nem baj, mennek tovább, a nagyfejű ló nem ér meg annyit, hogy tovább forszírozzák, Androska bácsi nem tartozik senkihez, semmi köze a hajdani Bánffy-erdőhöz, ma állami erdővállalathoz, fent él, egyedül, azt mondja, véletlenül ott felejtí az isten,

ha a legelőn a nap valamelyest kisüt, akkor félig nyár van, mintha legalábbis május, mert mindig újrasarjad, százszor elnézi a Komjáth legelőjén közeledő kancákat, válogat közöttük, de jó volna befogva, rúd mellett egy is, azt is tudja, a sárló kancák Szépkökényért nyeritenek kétségbeejtően szerelmesen, semmit nektek, mondja a magányos ember száraz rosszféleségével, kiköp, elmegy, beköti Szépkökényt a nyári fődés alá, ágasfákra emeli az elrekesztő szálakat, a kancák topognak, dobognak, megremegnek az ablakráma tört szilánkjai, szabálytalan csillaglék, arra jó, hogy megfékezze baglyok éjféli betolakodását, a

kancák mindegyre felrúgnak, egymás sörényeibe harapnak vadul, ellepik a lejtő északosabb oldalát, ferdén nézik a havas zsiráfnyakú szellemét, ott áll a Királyné-csorgója fölött, felér a fák fölé, meghaladja a felvonuló Kismacsckás gerinceit, átlát az ormokon, aki pedig hasal a forrás kavicsán és iszik, arra riad, szó sincs legendáról, mert akinek szeme van, látja, hogy a szellem az árok fölött hatalmas istenként terpeszkedik, szélben szárítkozik, napsütésben barnul, ha alázni akar, kevélyen, szürke márványszemeivel megsokszorozódó magasságból tekint le a pitiánerekre, rettenetes árnyéka késő délutánra kiterjed a gyepeken, rendkívüli módon a hegy túlsó oldalán lecsúszik a völgybe, nagy, pléhszerűen kopogó, néhol csattogó lepedőt terít, leginkább a vadkonda örül neki, a csapatvezető koca mindjárt arra veszi az irányt, amerre hallja a hulló makkok élénk kopogását, de jó,

sértő, amit a bajok környékén erősen hallgatag, beesett arcú férfiak a völgyben híresztelnek, hogy Szépkökény semmiházi kutyás ló, addig viszi vad vágya valahová, amíg végül is ráfizet, nem mellékesen a kutyák sem nyalják fel a vérét, eközben Androska bácsi látja, Szépkökénynek galagonyaszínű vére van, édeskés, ragacsos, úgyhogy azt gondolja, gyenge ítélőképességre, ostobaságra, rosszakaratra vallana Szépkökényt mindössze közönséges lónak tekinteni, merthogy a fák, füvek, csúszómászók, farkasok, medvék, vadmacskák, vadkanok, szarvasok és suták történeteinek részese, és Viharlány szeretője, s most a viharban mindig vele tartó flörtös halálát látva nem kétséges, hogy hamarosan elhossa az irtózatot, lesz itt pokoli széldöntés,

nem mindig a Viharlány éli le csontig Szépkökényt, hanem a legyek, azok közül is a bögölyök szívják ki a vérét, ha száz ló van a közelben, akkor is a nagyfejűt szívják, mert talán édesebb a vére, feltételezi Androska bácsi, aztán vele nyűgösen fásasztóbb az élet, a fatolvajok vájt útján mindegyre lemennek Libia nénihez, visznek hullt csapat téli tüzelőnek, néhány vékonybarozdájú ágyásnak szántnak, ha a cigányok téglavető gödreiben még húsvét előtt elhallgatnak a zöld békák,

Androska bácsi valahányszor zsirért, hagymáért kunyerál, vagy éppen bográcsot cserél, mert az edény alja mindegyre kiég a tűzön, úgy

felejtve túl sokat nyalják a lángok zsírtól kenetlenül, szárazon, ahogyan Androska bácsi él tengerszint felett úgy ezeröttszáz méteren, ám hirtelen támadó mohósága teljesen meglepi az asszonyt, ha éppen lent van nála, mert a férfi nem állja meg, hogy ne fogja meg az asszony előkészítetten dudorodó melleit, általában a bal oldalival kezdi, mintha az degeszebb lenne, mint a jobbik, ha pedig az asszony nem bánja, hát megpördíti, forog, mint a guzsaly, villanás, kifordítja Libia nénit egy szál ruhájából, igyekezz, mondja Libia néni, odasül a szappanlé, kavarok, szól a lovas ember, kis híján hangosan kiszólja a száján, bűzös vagy, lelke, aztán Androska bácsi elnézi, ahogy Libia néni a combjai közé szorítja a kezeit, mégiscsak fáin asszony, feléje nyújt jó darab szappant, mosakodj meg, mert hallik, csorog az eresz, jövök máskor is, ígéri Androska bácsi, az asszony mindig külön csomagot tesz az asztalra, Androska, add át a havas szellemének, ott lesz Kakukkos sziklánál, átadom, mondja az ember közönnel, ahogy a falusiak viszik a üdvözlöt haza városról, ha a Törvényszék utcában éppen összeszaladnak valakivel, átadom, átadom, mondják,

alig később valamivel Libia néni a kamasz Dimitriával megüzeni Androska bácsinak, azonnal szóljon a havas szellemének, ott rejtőzik a Ránki-tó üresbelű tölgyének odvasában, mihamarabb keressen magának rafináltabb búvóhelyet, mert a kártya most is és ismételten kiveti, hogy a havas szellemére komoly veszély leselkedik, útban volt a különítmény, a katonák fától fáig nyomulnak az erdő mélye felé, gyanútlanul megkerülik a Ránki-tó titkaival magányosan pusztuló matuzsálemet, az újvárhelyi UM 0146-os hegyivadász laktanya élesre töltött gépkarabélyosai már elhagyják a Királyné forrását, két Bucegi és egy Molotov teherautó platóin aknavető, a Komjáth-patakban az ősellenségek összebújnak, farkas az őzzel, nyúlfiú a rókával,

megterve a misszióból Rass kapitány írott jelentéssel lépik be az alezredes kancelláriájára, nyújtja feléje az írott jelentést, semmiféle rendkívüli helyzetről nem tudok beszámolni, mondja, a dokumentum aláírva nyálazott tintaceruzával, dühöng a parancsnok, nem lesz előléptetés, Cezar Chereces alezredes a zubbonyára mutat, a sarokban álló őrmester tudja a dolgát, leforgatja a szék támlájáról, lágyan a karjára

fekteti, viszi, hogy fogpasztával fényesítsen a vállpánton egyre sápadtabb, összesen négy darab rézcsillagon, mert így megy egy valamirevaló laktanyában, a kisvárosi kaszárnyát hamarosan felszámolják, a szökött frontkatonákkal, osztályellenséggel, ellenállókkal leszámolunk, áll egy hivatalos jelentésben, erre való tekintettel és államtanácsi rendelettel a laktanya udvarát gázfűró vállalat rakja tele traverzekkel, a kisváros kölykei először látnak darut, tátják a szájukat, elmennek a katonák, mondják a városlakók közömbösen, van, aki úgy tudja, a traverzek a havas szelleménél is magasabbak, mi van, néznek össze a tájékozatlanok, ők még nem hallottak a havasok szelleméről,

az Androska bácsival jövő, viharlámpák fényében sötét foghíjakat mutogató férfiak szerre abbahagyják a mindig későn érkező, semmit sem érő tanácsokat, hallgatagon néznek maguk elé, percnyit sem a lóra, mert szót fogadnak Jozsé bácsinak, Jehova tanúi prédikátorának, úgyhogy szektásan kerülnek, nem akarnak látni lélekrontó fekete vért, viszont a történetnek hátat fordítva egyetértenek abban, hogy baj, amit látnak, nagy baj, de ezen túl egyikük se merészkedik, fújják szájukon a bűzös füstöket, Nationalé, Plugar tabac, de messzebről akár savas lehetnek nézni, attól azonnal megbarnul a bőrök és a vadkömény, és megbarnultak az arcok, ha sokat nézik egymást, hervadnak a tekintetek, ha a másik lovát látják, igyekeznek azonnal meglátni benne a kutyást, a pókost, a kólikást, a fingost, a nyavalyást, de ha nem, a kehest legalább, eközben az erdő lassan elfelejti, hogy a tegnap még ős volt, ma már nedves, rothadásos bűzt csorgat kőről kőre a Komjáth-patak, félig meredt, vagy az is lehet, félig hibernáló tarajosgőte menekül a frissen hulló lomb alá, sárga foltjai akár a ló foga, ami a talajba kapaszkodik, úgy marad az életből: harapja a gyepet, amikor Androska bácsi még egyszer próbálkozik, rúddal alányúl, mármint a ló hasa alá, emel kétségbeesetten, szakad meg, lilák az erei, hátha lábra segítené a száján habot turo szerencsétlent,

tudja, képtelenséget művel, a ló hátsó lábai mindinkább befúródnak a patak medrébe süllyedő rönkök szorító réseibe, ki tudja, mióta rakják, rakják, rakják az erdőt gépekkel dézsmáló erdészeti hivatalok, hogy a csatak, mint a degenyeg, vagy annál is ragacosabb legyen,

Komjáth-patakának különleges, pokolian veszejtő tulajdonsága van, régebben sok tragédiáról mesélnek szenet, fenyőt, orvul elejtett vadat fuvarozók, ha nem a fuvarosok, akkor a szagot fogó rókáktól kiásott gödrök köpik ki a mélységben nyugvó lócsontokat, de az sem kizárt, hogy emberi maradványokat hordanak szét a tetves, sunyi állatok, annak nyomán, hogy telitalálat ér egy előőrsöt, mielőtt apró hucul lovaikkal kikaptatnának az átkelőnél vastagon lerakodó hordalékon, az ellenség ló át a völgy felett végzetesen precízen, elképzelhetően aknavető végez velük, szédülnek a katonák, mint a fikák a barátok kertjében már elhasalni vágyó kuglipályán, mert a láb fákat szétverik a kiszálasodott fagolyók, a bábok nagy részét pedig elhordják rendre báli verekedők, a huculok megint csak hordalékba harapnak döglődésük közben, a lovakat később kegyelemlövésrel küldik túlvilágra, a gazdáik után, akik arccal az iszapban, temetetlenül, a háború, az iszonyat gyászolatlanul maradó névtelenjei lesznek,

valaki mindig jár, valaki fegyveres, akinek más feladata sincs, mint befejezni, amit a végzet hanyagul, felületesen elkezd, majd abbahagy, pedig nem kellene,

a közhelyek és az azoktól élesen elhatárolódó helyes és választékos ténymegállapítások furcsa találkozása nyomán az élet bonyolult fordulatokra képes, ennek alapján a havas szelleme, Erich Seethaler néven születik Bajorországban 1911-ben, Münchentől harminc kilométerre fekvő Negenlund nevű faluban, a bajor főváros legjobb gimnáziumába jár, később sikeres vizsgát tesz a berlini műegyetem civilépítkezési karán, fiatal mérnökként megtervezi a birodalom fővárosának egyik látványosabb testedzési komplexumát, az ünnepélyes átadáson Olga Friedrich szorosan belékarol, nincsenek különösen aggasztó hírek még, az értesülések akkor kezdenek aggasztóak lenni, amikor a fiatal mérnök hibridmunkát, katonai célokat kielégítő, föld alatti épületszerkezeteket tervez, bunkereket, védfalakat, aztán fantáziátlanul közönséges óvóhelyeket, folyamatosan munkájának szürkeségéről, egyhangúságáról, sőt örületeiről beszél, elmosódó, abbamaradó álom ködös és ideges hajnalokon, mérnökünk szürke lesz, azonosul a berlini tömeggel, korán kezd

kopaszodni, az öltönyöket egyenruhák kezdik felváltani, sok-sok karlendítésre sem bomlanak meg vállban, hónaljban,

akkor már a zubbonya is bomlik, szakad hónaljban és mindenhol, amikor lát egy asszonyt kosárral a legelőn, parasztasszonyt, lóganéjt gyűjt, viszi egészségesen sárga agyagba keverve padlót tapasztani, közelebb megy hozzá, az asszony nem szalad el, *Erich*, mondja és a maga mellkasára bök, az asszony azonnal megérti, hogy Erichkel áll szembe, *Libia*, mondja válaszul, és háta mögé tolja az enyhén büzlő kosarat, *Krieg*, magyarázkodik a rongyos, borostás férfi, *Ich bin Soldat, Ich habe dir nicht wehgetan*, jó, mondja *Libia* néni, anélkül, hogy értene egy szót is, az azonban világos, hogy frontról lemaradt katona áll mellette, arcán egyáltalán nincs gonosz szándék, némi bizonytalanság csak, emberem elesett a harcban, mondja az asszony, a katona nem érti, csak később lesz világos, mit mond a asszony, amikor feléje nyújtja elesett embere csizmáját, parasztingjét, bekecsét és kucsmáját, *ja, ja*, mondja a katona, *viel an der Front*, *Ágoston*, mondja az asszony, *Ágoston*, próbálja kiejteni a katona, nevetnek, holott ezen egyáltalán nem illene nevetni, gondolja az asszony, elkomorodik, hosszasan néz ki az ablakon, talán megjöhet az embere valahonnan, van úgy, hogy váratlanul megjönnek az asszonyok emberei, miután magukban örökre eltemetik, nagy titokban és szégyenkezve rángatják ki az eszkábált keresztfákat a temető sarkából, ahová nem temetnek senkit, legfeljebb akasztott embert, vagy Jehova tanúit, *Libia* később a katonába markol, gyűrve szorítja *Ágoston* parasztingjét, álmában hazajön embere, ahogy kell, előbb beles a kisablakon, nincs lámpafény, a katonának nincs oka megriadni, tollupárna alatt *Walther P38* tiszti revolver, *Olga Fridrich* Berlinben van és egyáltalán nem parasztasszony, parasztasszony szaga sincs, és nem alsónemű nélkül hál-kei, elmegy mélyíteni az üreget, füstelvezető rendszert építeni, kibélelni az rejtek palás oldalait nyers fenyőággal,

senki nincs, aki tudna segíteni, néz széjjel *Androska* bácsi az ijesztő magány legkézenfekvőbb tulajdonságaival, messzehalló, jegesedő hahotával, ha a fülben csattogni kezd az erdő, hullnak bükkfákról száraz csapok, éppenséggel finom, alig keletkező jégcsapok, ettől hallani

zeneiségbe átmenő finom, fülcsiklandozó csörömpöket, talán vágnak, de nem, nincs egy szál fejszés sehol, az olvadás neszez, a csöpögés, ilyenkor fojtó sejtelem, a jéghideg izzadtságtól áztatott rettegés megsokszorozódik, síkosan hideg a bocskor, Androska bácsi kapcától fedetlen sarkát villanyozza, kirázza a hideg, kiáltani kellene, de mi értelme lenne, gondolja, maga sem tudja, mi van, fogytán az ereje, vagy csak a lábai süppednek a hordalékba, ki tudná megmondani, nincs érzés, látja kifordulni a ló szemeit,

dögölj meg, Szépkökény, sziszeget ki száján a lovas, aztán könyökig végigtöröl homlokán, majd a száján, mint aki megbánja, amit szól, és gondolja, érdes törléssel talán semmissé lehet tenni a bántást, ilyenek az emberpróbáló pillanatok, ilyen egy átkelő, feltéve, ha van benne áteresztő szándék, ha pedig nincs, akkor megeszi a fene, ember ellen szegődik minden, a legelemibb szerves anyagtól az utolsó halott sziklatömbig, ez egy ilyen törvény, mondja a nagyerdő szelleme, amikor átveszi a szerencsétlen kezéből a gyeplőszárat, és azt mondja, Androska bácsi, elmehetsz, annyit megteszek, mondja a ló gazdája, hogy veszem a kacoromat, húzok néhányat kövel az élén, levágom a kantár díszes bojtját, megmondom, mire lesz jó az, ha egyszer befognék egy kancát, mondja Androska bácsi, mondja és mondja, hogy azért a bojt, hogy a lovat nehogy megigézzék, mert tudod, szellem, híre van, hogy a Kelemenből lejáró lovasok gyakran ígéznek szép lovakat, de leginkább a Mocsár-erdő rejtekeiben telelő nomád cigányok tesznek kárt jószágban, ha kéri és te nem adod, mert tudod, szellem, Görgény felől jövet egyszer a hátamon szárad meg az ing, innentől kezdve a kapcaszagnak más, a halálnak megint más bűze van, ha felrázza a ráfos szekér, s ha köpni kell, akkor köpni kell, hé, a szentségit, ilyesmiket mond a havas szellemének, bár nincs egészen tisztában, hogy kerül ide ez a rongyos, őszes szakállú, földszagú ember,

elhintenek, Szépkökény, szertartásosan elhintenek, mondja Androska bácsi, és a ló bosszantóan nem hallja, mit mond, nem is néz rá, a két fehér szeme ferdén, mint az égbolton ma született ikerhold, élettelenül, szürkés és határtalan foltokkal, nem is fehér, hanem aludtje-szemekkel, hamarosan kiisszák a csigák, a patkóidat viszem,

már mint a két elsőt, tarisznyából elé a fogót, szálanként szájba veszi a szögeket fejükkel befelé, nyelvén érzi a hideg sorsot, a vásottat, amit szálanként és drágán veszzen, és szorítja romlott fogaival,

hiába, keresve sem találnék jó fogsorú embert, mert egyszerűen nincs, akinek ép lenne, és pedig azért, mert ideje előtt jóval korábban megtanulják, hogy a fogukat erősen össze kell szorítani, reped, a repedés pedig odvasodik, mondja Erich Seethaler nyugalmazott építész-mérnök egy bajor fürdőváros nyugágyában,

és a hallgatag férfiak törülnek szemükön, a huzat, mondja egyik, a huzat, mondja a másik, ilyen ez a Komjáth-pataka, cúgos, maguk is érzik, tudják a szemükben kibugyanó gyöngyszemről, hogy hamis, mert csak úgy, nagyvonalúan kitorlik a szemüket kifordított kézfejjel, ne látszódjon a szemük hidegnek, fagyosnak, csára tolják a kalapjukat, indulnak egy soron, aztán pokolian, imbolgó fényekkel haladnak át Izsmi Mihály sikátorán, ahol szánnal, szekér szárazcsappal, lopott szarufával, vajúdo asszonnyal szokás, és még széna alá rejtett, demizsonokban kotyogó pálinkákkal, Kibéden szótt zöld-piros kockás pokróccal letakart, tátott szájú emberrel, kézről levert vérző, levező bütökkel, amit beszopnak a fuvarosok, majd lehúgyoznak, mert öregedő, már az erekttől kevésbé duzzadó vesszőkből kitörő húgy eleje gyógyító hatású, reggel érted jövünk, Szépkökény, lábaidat átlósan megcsaptatjuk láncsal, suvadsz szépen az avaron, nem baj, ha nyomodban a rókák kárörömmel vért nyalnak, rögösre alvado vért, a varjakra pedig ügyelni kell, mert könnyen az ember lágyékába karmolnak, ahogy a dögre szállnának kifent csőrökkel és karmokkal, olyanok a villanások, mint a fohíjas férfiak szeme, ott kell lenni, ha kár van, és a szemükben hamis könny,

Erich, a havas szelleme áll a forrástól alig két-három lépésre, néha előjön rejtékéből, hogy a fenyők, a bükkök, a tölgyek, apró- és nagyvadak ne feledkezzenek meg róla, nézi távcsövével a csorba vagy laza fogú férfiakat, láncot nyújtóztatnak, egyikük feltekeri Szépkökény első két lábára, átlósan csaptat, jól csinálod, mondja másikkuk, Kokor Mihály, teljesen orrtalan férfi, korábban szétcsapják arca elejét kuglifával,

szépen faroltat, a deres szófogadóan, tőle telhetően teszi a dolgát, úgy, úgy, pofozgatja kedvesen az orrtalan ember és vakar a sörénye alatt, rohadtul makacs ez a Szépkökény, mondja a félvak Holik bácsi, a dög lábai nehezen engedelmeskednek, Holik bácsi szeme rámegegy a foszforral tömött lukaskulcsra, szétlövi magát feltámadás éjjelén, amikor falhoz kell verni, jelezve, feltámad Messiás a sírból, Nyuhaj, a jó kötésű harmincas vénlegény vasvillával áll a ló háta mögé, mit akarsz, kérdezi az orrtalan férfi, hogy biztassam a derest, mondja, a villát beléd ütöm, nyavalyás, vág vissza az orrtalan, mindjárt megbiztatja a derest, kapd ki onnan azt a dögöt, mintha Androskó bácsinak megrepedne a szíve, a dögöt, röhögi vissza az erdő, szétreped a szívem, stimolja magát, holott nem kellene stimolnia, jöhet egy agyvérzés, elmegy szépen Szépkökény után, annyi különbséggel, hogy halottnak nem kötözik meg a lábát, nem csaptatnak átlósan, kapjad, deres, hallja a biztatást, első nekifutásra nem megy, nyekken a ló, pattan a lánc, hogy a kutyák nem falják fel a csontját, szól egy nevesincs, erősen sovány férfi, ritkán szólal meg amúgy, máskülönben Halál a csúfneve, a beesett szemei és oltott méz arca miatt, még egy nekifutás, mondja az orrtalan ember, jól van, ügyes ló, kint van Szépkökény, indulhatunk a tavak felé, mondja a köpcös harmincas,

Androskó bácsi látja, hogy megjönnek a varjak, a döggút varjai, talán holló is van közöttük, fekete madár az oltottmész-arcú férfi vállára száll, várj, mondja a madárnak, enned adok, a zsebében kapar, murva, heremag és lucernatőrek, másik zsebében szárított tésztából morzsalék, ha jönnének a kancák, szétrúgnák az arcotokat, nézi Androskó bácsi a gyűlölt férfiakat, ha van csoda, útközben villámot vetsz beléjük, Viharlány, de égborulásnak nyoma sincs, szelíd bárányfelhő mindössze, kopog Szépkökény nagy feje a göröngyön, szeme romlott tej, már bűzös ez a dög, mondja Nyuhaj, és kiköp a ló felé, mindig nyálazó, fingos, mert folyton puffadt rúgósan és harapósan, mondom én, hogy nyüvesedik, folytatja Nyuhaj, piszkafával a ló horpaszánál matat,

Androska bácsi a korbáccsal előbb a csizmája szárát csapdossa idegesen, a szentségít, suttogja befelészlőán, holott ilyesmit furcsa befelészlőán mondani, aztán Kokornak esik, végigszab Nyuhajon,

Halál a varjújával van elfoglalva, azt mondja, bénult szárnya van, a köpcös megiramodik, megőrültél, Androska, nyögi ki Kokor, leoldja a dögöt és a deres hátára pattan, ott marad Androskó szál egyedül a réten, az oltottmész-arcú ember madara káromgva hívja a csapatot, ott repdesnek egészen közel, ő meg a korbácsával szerteszét csattogat, mire azt hiszi, hogy megdörren az ég,

látom, hogy a dög madarak szétszedik a szerencsétlent, közelebb lépek, szorítom a Walthert, szépen leszedem a madarakat, csak az oltottmész-arcú ember madara menekül el, féloldalasan repül, célzok, de nem hull alá, meséli Erich Seethaler nyugalmazott építészmérnök, látom, hogy a nagyfejű ló a szenvedése közben hosszú, elképesztően hosszú és rózsaszínű nyelvet ölt, nincs tovább, lövök, szétspriccel a ló feje, vér ömlik a libból, mert nem bírom nézni a ló sárga fogait, folytatja a történetét Seethaler,

a szellem sok ideig elkerüli Libia nénit, egyszer mégis elköszön, az égen fáradt repülők légcsavarjai nyikorognak,

másnap eljönnek a tavak munkásai, mogorván, egykedvűen kerülgetik Szépkökényt, kimászik a legelőre egy kurbli Hoffer feltekert sodronnyal, a tavak erőgépe, ha nem látja senki, a havas szelleme javítgatja, olajozza, Androska bácsi elkíséri lovát a tómunkások tanyájára, alig valamivel később egy barakkban hall sok-sok bárdcsapást, maga sem tudja, mire vár, nézi a tómunkásokat, szárítva örölt lóhúst szórnak a víz színére, egyikük azt mondja Androska bácsinak, a maga lováért fizetni semmit nem érdemes,

a tavakat felhagyják, a vizeket teljesen és vastagon belepi a zöld békanyál, Androska bácsiról már senki nem tud semmit mondani, a völgyben azt sem tartják valószínűnek, hogy ilyen nevű ember egyáltalán élt valaha, az orrtalan emberről mintha valami rémlene, viszont a beesett szemű, oltottmész-arcú ember él, elvan a vállán most is a szárnyát mindegyre elejtő, béna madarával,

és azok a tó munkások, a karjaik sarlógörbére nyomorodnak az örölt lóhúsok szórásától, úgy tartják a tagjaikat, mint akik folyton csak maguknak kaparnak, mondja Erich Seethaler nyugalmazott építészmérnök, egy bajor üdülőtelep nyugágján...

mesél a családnak

*Hannibal ébredése, 2017
(160 x 200 cm, olaj, vászon)*